

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA ve věci žalobce: **PAJU s.r.o.**, se sídlem Dlouhá 16/705, Praha, zast. JUDr. Josefem Pernicou, advokátem se sídlem Gajdošova 4392/7, Brno, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 4. 2016, č.j. SZPI/AM794-20/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 21. 4. 2016, č.j. SZPI/AM794-20/2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinná** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč, a to k rukám JUDr. Josefa Pernici, advokáta se sídlem Gajdošova 4392/7, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

V rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, č. j. SZPI/AM794-15/2015, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) Inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně dospěl k závěru, že žalobce ve své provozovně na adrese Holandská 873/6, Brno porušil povinnost stanovenou v čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, neboť zjištěný obsah masa v pokrmu Segedínský guláš

special s houskovým knedlíkem nevyhověl deklaraci hmotnosti masa v jídelním lístku. Tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 1 písm. q) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016 (dále jen „zákon o potravinách“). Za to žalobci uložil pokutu dle § 17 odst. 11 písm. d) zákona o potravinách ve výši 15.000 Kč a dle § 3 odst. 6 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016 (dále jen „zákon o SZPI“), a dále povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 500 Kč a náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnutím Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 21. 4. 2016, č. j. SZPI/AM794-20/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) potvrzeno a odvolání žalobce bylo zamítnuto.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované, neboť v předcházejícím řízení byl nesprávně a neúplně zjištěn skutkový stav věci. Podkladem pro zjištěný skutkový stav byl protokol o zkoušce D003-71200/15/A02 vyhotovený Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí ze dne 5. 6. 2015 (dále jen „Protokol“), jakož i posudek téhož čísla z téhož dne (dále jen „Posudek“), z nichž plyne, že vzorky jídla odebrané v provozovně žalobce obsahovaly 64,4 g a 65 g masa, což odpovídá 100 g masa v syrovém stavu a nikoli deklarovaným 120 g. V Protokolu je zaznamenána jako metoda zkoušení gravimetrie S/42, přičemž tato zkratka je laikovi zcela nesrozumitelná a žalobci byl její bližší obsah přiblížen až v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaná uvádí, že příslušná metoda zkoušení dostala akreditaci od Českého institutu pro akreditaci, což ovšem nezaručuje, že jejím použitím lze dospět k objektivnímu závěru odpovídajícímu aktuálně známým vědeckým poznatkům, neboť je založena na normách ČSN, které se na zkoumanou potravinu nevztahují a jsou již několik let neplatné. Z Posudku neplyne, na základě čeho laboratoř dospěla k závěru, že 64,4 g a 65 g odpovídá 100 g masa v syrovém stavu. V této otázce žalovaná odkázala na zdroj z literatury Receptura teplých pokrmů od Jaroslava Runštuka a laboratorní ověření hodnot v literatuře uvedených. Chybí bližší specifikace validačního zkoumání, tudíž nelze posoudit, zda byl pokrm připravován za stejných podmínek jako u žalobce, stejné receptury, a závěry proto mohou být naprosto nesouměřitelné. Dále žalobce poukazuje na nezohlednění hmotnostní ztráty vychladnutí masa, což je objektivní skutečností, která činí dle použité literatury 6 g ze 100 g masa v syrovém stavu. Správním orgánem použitá literatura neodpovídá realitě, neboť data v ní obsažená se od prvního vydání (rok 1995) nezměnila a nereflekovala tak změny produkovaného vepřového masa (produkují se méně tučná masa), došlo k rychlejšímu růstu prasat a tím kratší době jejich výkrmu. Méně tučné maso obsahuje více vody než maso tučnější a při jeho tepelném zpracování dochází k větším hmotnostním ztrátám. Hmotností ztráta může být vyšší také kyselým prostředím, ve kterém je maso zpracováno, k čemuž během přípravy Segedínské guláše dochází, a také opětovným ohříváním finálního pokrmu. Na podporu svých tvrzení nechal žalobce zpracovat znalecký posudek u doc. MVDr. V. P., CSc.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k metodě zkoušení uvedla, že její popis je obsažen již v samotném Protokolu, z něhož je zřejmé, že se jedná o gravimetrii (interní označení S/42). Za jejím označením jsou v závorce uvedené konkrétní technické normy, které představují informační zdroj. Skutečnost, že se zmíněné technické normy přímo nedotýkají zkoumané potraviny a některé jsou již neplatné, však neznamená, že postup je pro danou potravinu nevhodný. K absenci uvedení postupu žalovaná uvádí, že protokol o zkoušce musí obsahovat informace nezbytné pro vyjádření výsledků zkoušek a informace vyžadované použitou metodou zkoušení dle § 11 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 211/2004 Sb., o metodách zkoušení a způsobu odběru a přípravy kontrolních vzorků. Požadavek žalobce, aby protokol obsahoval veškeré podrobnosti týkající se analýzy, výpočtu a hodnocení je zcela nad rámec zmíněné vyhlášky. K námitce uvedení literatury až v napadeném rozhodnutí žalovaná podotýká, že k upřesnění zdrojové literatury došlo již v prvoinstančním rozhodnutí. Její údajná neaktuálnost je irelevantní, neboť laboratorní pokusy jasně validovaly platnost údajů v ní obsažených. K laboratorní validaci použité metody došlo přípravou Segedínského guláše speciál a v průběhu jeho přípravy došlo k vážení masa, a tím byly závěry z předmětné knihy ověřeny. Ztráty v hmotnosti masa při přípravě byly posuzovány jako celek, tudíž i ztráta hmotnosti masa vychladnutím byla zohledněna. Argument o použitém druhu masa, a tím pádem jiné hmotnostní ztrátě u více prorostlého masa, není relevantní, neboť laboratorní zkoušky probíhaly s vepřovou plecí, stejně jako tomu bylo během přípravy u žalobce. Rovněž u přípravy masa v kyselém prostředí údaje operují přímo s přípravou Segedínského guláše, a tudíž v nich je zohledněno kyselé prostředí. Porce, které byly uvařeny v laboratoři skrze ověření údajů, byly uvařeny ve stejných podmínkách a dle stejné receptury, jako tomu bylo u žalobce. Vařit pro laboratorní ověření obdobně velkou dávku (řádově několik stovek porcí) jako u žalobce by bylo zcela v rozporu se zásadou hospodárnosti dle § 6 odst. 2 správního řádu. K žalobcem zpracovanému znaleckému posudku se žalovaná nevyjádřila, neboť doposud nebyl soudu předložen a jako takový je nepřipustným rozšířením žalobních bodů dle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

IV. Replika žalobce

Ke své replice žalobce přiložil znalecký posudek a shrnul závěry z něj vyplývající. Závěrem uvedl, že dodatečné předložení znaleckého posudku není nepřipustným rozšiřováním žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s., neboť nesprávné posuzování hmotnostní ztráty masa při tepelném zpracování namítal žalobce nejen v samotné žalobě, ale také v předchozím řízení. Znalecký posudek je jen dalším důkazem podporujícím žalobcova tvrzení.

V. Vyjádření žalované ke znaleckému posudku

Žalovaná nesdílí názor žalobce, že by ve zdrojové literatuře nebylo pracováno se stejným druhem masa, tedy vepřovou plecí bez kosti a kůže. Hmotnostní ztráty při vychladnutí byly součástí hmotnostní ztráty jako celku, a proto jako takové byly zohledněny. Laboratorní pokusy jednoznačně validovaly hodnoty uvedené v literatuře a neprokázaly od

nich jakékoli odchylky. Laboratoř posuzovala pouze dvě dávky a nikoli celou várku, neboť by se to neslučovalo se zásadou hospodárnosti řízení a zjištěný nedostatek byl vztažen pouze na dvě porce, které byly předmětem zkoumání, a proto nebylo žalobci kladeno za vinu, že by byla nevyhovující celá várka pokrmu. Závěrem uvedl, že i nadále trvá na tom, že dodatečně předloženým znaleckým posudkem žalobce nepřipustně rozšířil žalobní body.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Žalobce v první řadě namítá nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu, neboť metoda, dle které proběhlo laboratorní zkoušení, je laikovi zcela nesrozumitelná a žalobci byl její bližší obsah přiblížen až v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. I když je příslušná metoda akreditována, není zaručena její objektivnost ve vztahu k aktuálně známým vědeckým poznatkům, neboť je založena na normách ČSN, které se na zkoumanou potravinu nevztahují a jsou již několik let neplatné. Dále podle žalobce z Posudku plyne, že 64,4 g a 65 g odpovídá 100 g masa v syrovém stavu, ovšem bez jakéhokoli upřesnění a výpočtu, na základě něhož laboratoř k takovému závěru dospěla.

Ustanovení § 11 vyhlášky č. 211/2004 Sb., o metodách zkoušení a způsobu odběru a přípravy kontrolních vzorků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 211/2004 Sb.“) v odstavci prvním stanoví, že se výsledky laboratorních zkoušek na jakost a zdravotní nezávadnost kontrolovaného vzorku uvedou v protokolu o zkoušce, který musí obsahovat informace nezbytné pro vyjádření výsledků zkoušek a informace vyžadované použitou metodou zkoušení.

Podle odstavce druhého citovaného ustanovení musí být v protokolu obsaženy alespoň tyto údaje: a) číslo protokolu, b) název a adresu laboratoře a místo, kde byly zkoušky prováděny, pokud jsou tyto údaje odlišné od adresy laboratoře, c) identifikaci protokolu o zkoušce; každá stránka protokolu o zkoušce musí být rozlišitelná jako součást protokolu o zkoušce a musí být zřejmý konec protokolu o zkoušce, d) obchodní jméno, popřípadě název, výrobce, dovozce, prodávajícího, nebo balírny, a jeho sídlo, jde-li o právnickou osobu, a trvalý pobyt nebo místo podnikání, jde-li o fyzickou osobu, e) použitou metodu zkoušení, f) jednoznačnou identifikaci provedené zkoušky, g) datum přijetí vzorku, je-li důležité pro platnost a použití výsledků, a datum provedení zkoušky, h) odkaz na přejímací plán a postup odběru vzorků podle § 3 a 4 nebo odkaz na protokol o odběru vzorků podle § 5, i) výsledky zkoušky a jednotky měření podle českých technických norem, j) jméno, funkci a podpis osoby potvrzující protokol o zkoušce, k) vyjádření o tom, že výsledek zkoušky se vztahuje pouze ke zkoušeným vzorkům, l) číslo stránek a celkový počet stránek u tištěného výstupu protokolu o zkoušce, m) prohlášení, že protokol o zkoušce nesmí být bez písemného souhlasu laboratoře,

ve které byla zkouška provedena, uveřejněn jinak než celý, n) odchylky, dodatky nebo výjimky týkající se metody zkoušení a informace o specifických zkušebních podmínkách, například podmínkách prostředí, o) vyjádření souladu nebo nesouladu s požadavky metod zkoušení, pokud je nutné, p) vyjádření o odhadu nejistoty měření, pokud je nutné; informace o nejistotě měření se vyžaduje vždy, pokud má nejistota měření vliv na soulad s hodnotou příslušné metody zkoušení, q) případná odborná stanoviska a vyjádření použitá při provádění zkoušky, v souladu s českou technickou normou upravující požadavky na zkušební a kalibrační laboratoře, r) další dodatečné informace, které mohou být požadovány u metod zkoušení.

V tomto případě z Protokolu vyplývá, že pomocí metody gravimetrie byl ve dvou vzorcích zjištěn obsah masa $64,4 \text{ g} \pm 5,8$ a $65,0 \text{ g} \pm 5,9$. Posudek pak na základě zjištění obsažených v Protokolu uvádí, „že předložený vzorek *NEVYHOVUJE* ve znacích obsah masa údajů uvedenému v protokolu o odběru vzorku („120 g masa v syrovém stavu“) ani po zohlednění přepokládané ztráty hmotnosti způsobené tepelnou úpravou. Obsah masa v pokrmu zjištěný v laboratoři (64,4 g; 65,0 g) odpovídá 100 g masa v syrovém stavu použitého na 1 porci.“ K námitkám žalobce směřujícím vůči Protokolu a Posudku správní orgány uvedly, že není povinností laboratoře uvádět na protokolu o zkoušce a posudku veškeré podrobnosti týkající se analýzy, výpočtu a vyhodnocení (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na str. 3, napadené rozhodnutí na str. 3). Zdejší soud se však s tímto hodnocením neztotožňuje a považuje vyhotovený Protokol ve spojení s Posudkem za zcela nedostatečný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Podle názoru soudu Protokol ani ve spojení s Posudkem neobsahují údaje o všech použitých metodách zkoušení, identifikaci všech částí zkoušky, veškeré informace o odchylkách [§ 11 odst. 2 písm. e), f) a n) vyhlášky č. 211/2004 Sb.] a obecně pak také informace nezbytné pro vyjádření výsledků zkoušek (§ 11 odst. 1 vyhlášky č. 211/2004 Sb.).

Zkouška evidentně sestávala ze dvou kroků. Nejprve byla v obsahu vzorku zjištěna hmotnost masa. Poté byl na základě tohoto zjištění proveden výpočet hmotnosti masa za syrového stavu.

Co se týče prvního kroku, považuje soud Protokol za formálně zcela vyhovující. V protokolu je jasně vyjádřena metoda (Princip metody: gravimetrie; Identifikace metody: S/42), pomocí které došlo ke zjištění hmotnosti masa ve vzorku, zjištěná hmotnost masa (64,4 g, respektive 65 g) i odchylka („rozšířená nejistota stanovení ve stejných jednotkách jako výsledek získaná s použitím koeficientu rozšíření $k=2$ na hladině pravděpodobnosti 95%“ – $\pm 5,8$, respektive $\pm 5,9$). Co se týče určení metody, nemá soud žádné pochybnosti o její identifikaci. Skutečnost, že pro laika, žalobce či soud není sám o sobě zjevný obsah zkratky S/42, neznamená, že metoda je neidentifikovatelná. Protokol zcela jednoznačně metodu označuje jako gravimetrii, přičemž toto označení má zcela jasný obsah a nezaměnitelně identifikuje metodu určení obsahu masa ve zkoumaném vzorku.

Skutečnost, že Protokol v rámci identifikace metody odkazuje také na normy ČSN, které nedopadají přímo na zjišťování obsahu masa v nesourodém vzorku, a na již neplatné normy ČSN, nemůže mít za následek ani nepoužitelnost dané metody, ani nesprávnost Protokolu, či jeho nepoužitelnost jako důkazu. Jedná-li se o metodu akreditovanou obecně pro určování podílů jednotlivých složek v nesourodém vzorku jídla, samotná akreditace určuje použitelnost dané metody. Soud považuje za zcela přiléhavé vysvětlení žalované, že uvedené

normy sloužily jako informační zdroj *de facto* pro vysvětlení obsahu pojmu „gravimetrie“ a jako odkaz na normy užívané při vytváření této metody. Je zcela pochopitelné, že původně byly stanoveny normy pouze pro užší okruh potravin a posléze byla gravimetrie akreditována pro širší okruh případů jako obecná metoda určování složek potravin. Stejně tak je pochopitelné, že některé z těchto norem v průběhu času pozbyly platnost. To ovšem nemůže mít vliv na platnost samotné akreditace metody gravimetrie. Je pravdou, že za této situace je odkaz na tyto normy ČSN, které ani nebyly přímo užity v daném konkrétním případě, nadbytečný. Žalobce tím ovšem nebyl nijak uveden v omyl či jinak zkrácen na svých právech, neboť metoda zkoušky (respektive jejího prvního kroku) byla jasně identifikována.

Totéž ovšem nelze rozhodně říci o druhém kroku zkoušky, který není v Protokolu ani Posudku popsán vůbec. K tomuto kroku Protokol vůbec neuvádí, jaká metoda pro výpočet hmotnosti masa za syrového stavu byla použita, jaké jsou případné odchylky u této metody a obecně, jak byl proveden výpočet výsledné hodnoty. Výpočet dokonce nepočítá ani s již vyjádřenou odchylkou (rozšířenou nejistotou) měření provedeného v prvním kroku.

V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno pouze to, že „[z] literárních zdrojů, z nichž jedním je zástupcem účastníka řízení uvedená kniha *„Receptura teplých pokrmů“*, a dále z vlastních pokusů, bylo zjištěno, že obsah masa stanovený v laboratoři po tepelném opracování neodpovídá deklarované hodnotě syrového masa použitého k přípravě, tj. 120 gramů. Laboratoř vycházela ze skutečnosti, že ze 100 g syrového masa (vepřové plece) při přípravě (dušení) zůstane 64 g masa $\pm 9\%$. Odpovídá jak údaji ve výše uvedené knize, tak i údajům v dalších zdrojích a výsledkům vlastních pokusů.“ Správní orgán tedy dodatečně přiznává použití uvedené publikace, nicméně až na výslovný poukaz žalobce na nesprávnost údajů v ní uvedených (do té doby o použití této publikace mlčí). K samotné namítané nesprávnosti se nevyjadřuje, odkazuje na další blíže neurčené podklady, které však žalobci nehodlá upřesnit, a nadto zmiňuje údajné vlastní pokusy, které ovšem nejsou ve správním spise jakkoli zachyceny. Podle názoru zdejšího soudu nelze uvedené „vysvětlení“ interpretovat jinak než jako vědomé zamlčování podkladů pro rozhodnutí (použité odborné literatury a výsledků údajných pokusů) a důvodů rozhodnutí (konkrétně přesného způsobu výpočtu hmotnosti masa v syrovém stavu).

Především jsou však „výpočty“ správních orgánů naprosto zmatečné, zjevně nesprávné, a tudíž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Předně je nutno zdůraznit, že se v oblasti správního trestání uplatní zásada *in dubio pro reo* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009-66, dostupný na www.nssoud.cz). Je-li proto zjištěna hmotnost masa s určitou tolerancí (odchylkou, resp. nejistotou), musí být nakonec vycházeno z té skutkové varianty, která je pro pachatele nejpriznivější. Byla-li zjištěna hmotnost masa ve vzorku $64,4 \text{ g} \pm 5,8 \text{ g}$, respektive $65 \text{ g} \pm 5,9 \text{ g}$, musí správní orgán při následném výpočtu vycházet ze zjištění, že obsah masa ve vzorcích byl maximálně 70,2 g, respektive 70,9 g.

Vychází-li správní orgán z tabulkových přepočtů, že ze 100 g syrového masa (vepřové plece) při přípravě (dušení) zůstane 64 g masa $\pm 9\%$, pak zjevně nemůže dospět k závěru, že 70,2 g či 70,9 g tepelně upraveného masa odpovídá 100g syrového masa. Kromě toho může být jen stěží v obou případech hmotnost syrového masa shodná, je-li hmotnost tepelně upraveného masa různá (byť v desetinách gramů). Je-li správními orgány uváděný přepočet

správný (což zdejší soud nemůže ani hodnotit, neboť se správní orgány k námitkám žalobce v této otázce vůbec nevyjádřily), pak se zde objevuje již druhá odchylka (popis obou odchylek a vymezení celku, z jakých se počítají, zcela vylučuje, že by se mohlo jednat ve skutečnosti o odchylku jedinou). Tato odchylka vymezuje interval možných hodnot, takže musí být opět dále použita hodnota, která je pro žalobce nejprůzračnější. Při použití správními orgány uváděného vysvětlení je proto nutno zjištěnou maximální hmotnost 70,2 g a 70,9 g zároveň považovat za minimální hranici hmotnosti vycházející z uvedeného „vzorce“. Z uvedené maximální zjištěné hmotnosti představující minimální hodnotu [tedy $(100-9)\%$] je pak nutno vypočítat střední hodnotu (tedy 100%). Tato střední hodnota činí $100/(100-9) \times 70,2$ a $100/(100-9) \times 70,9$, tedy 77,1 g a 77,9 g. Následně je pro zjištění minimální možné hmotnosti použitého syrového masa nutno tento výsledek vynásobit zlomkem $100/64$. Již tímto výpočtem pak vychází výsledná maximální hmotnost syrového masa 120,5 g a 121,7 g.

K témuž výsledku lze dospět vyjádřením minimální hmotnosti masa získatelného tepelnou úpravou ze 100 g syrového masa na základě údajů uváděných správními orgány. Jestliže ze 100 g syrového masa lze získat 64 g tepelně upraveného masa $\pm 9\%$, pak minimálně lze získat 58,2 g [$64 \times (100-9)\%$]. Jinými slovy po tepelné úpravě maso váží 58,2% původní hmotnosti. Kdyby zjištěná maximální hmotnost 70,2 g a 70,9 g představovala těchto 58,2%, pak 100% (tj. hmotnost v syrovém stavu) činí 120,6 g a 121,8 g ($70,2 \times 100/58,2$ a $70,9 \times 100/58,2$). Drobný rozdíl oproti předchozímu výsledku (desetina gramu) je způsoben pouze zaokrouhlováním mezivýsledků.

Výsledek lze také zpětně ověřit porovnáním se správními orgány použitým poměrem a výsledkem gravimetrie. Pro tento případ soud vyjde ze žalobcem tvrzené hmotnosti použitého syrového masa, tj. 120 g. Pokud by tomu tak bylo, byla by hmotnost tepelně upraveného masa $76,8 \text{ g} \pm 9\%$ - je tedy možné, že uvedené množství syrového masa mohlo po tepelné úpravě vážit 69,9 g. Toto množství přitom spadá do tolerance zjištěné hmotnosti masa pomocí gravimetrie v obou vzorcích, tj. $64,4 \text{ g} \pm 5,8 \text{ g}$, respektive $65 \text{ g} \pm 5,9 \text{ g}$.

I při použití tabulkového přepočtu uváděného správními orgány tak množství masa zjištěného ve vzorcích odpovídá žalobcem deklarované hmotnosti masa v syrovém stavu (120 g). Nelze proto než zopakovat, že způsob určení hmotnosti masa v syrovém stavu (100 g) ze strany správních orgánů nejenže není osvětlen Protokolem, Posudkem ani žádným ze správních rozhodnutí, ale navíc zjevně nemůže být správný.

Kromě toho je nutno se žalobcem souhlasit, že z Protokolu, Posudku ani ze správních rozhodnutí neplyne, že by bylo počítáno se ztrátou v důsledku vychladnutí masa. Soud by se sám nemohl vyjádřit k otázce, zda má být tato ztráta zohledněna a v jaké výši, neboť se jedná o otázku odbornou. Mezi stranami je ovšem tato skutečnost nesporná. Samy správní orgány uvádějí, že tato ztráta byla zohledněna. Není ovšem vůbec zřejmé, v rámci jakého kroku byla tato ztráta zohledněna, v jaké výši a jak konkrétně. Tvrzení správních orgánů je pouhým ničím nepodloženým konstatováním. Z ničeho neplyne, že by tato ztráta mohla být zohledněna v rámci výše uvedených dvou odchylek (resp. nejistoty měření). Ostatně podstatou odchylek a nejistot měření je možnost odchýlení se od střední hodnoty k hodnotě vyšší či nižší ve shodném intervalu. Naproti tomu podstatou ztráty je odchýlení se od zjištěné (naměřené či vypočtené) hodnoty pouze v jediném směru. Stejně tak není patrné zohlednění uvedené ztráty ani v jiném kroku. Správní orgány uvádějí toliko přepočet, podle něhož 100 g syrového masa odpovídá 64 g tepelně upraveného masa ($\pm 9\%$), nikoliv přepočet, podle něhož

by 100 g syrového masa odpovídalo 64 g tepelně upraveného masa ($\pm 9\%$) po vychladnutí. Ostatně pokud by byl tabulkový přepočet formulován takto, bylo by možné gravimetrii použít pouze u vychladlého masa, což ovšem z podstaty této metody rozhodně neplyne. Taktéž v případě tvrzeného zohlednění ztráty při vychladnutí je proto nutno konstatovat, že závěry správních orgánů jsou zcela nepřezkoumatelné.

K tvrzení žalované, že v řízení použité poměry syrového a tepelně upraveného masa byly ověřeny vlastními pokusy, snad může soud poznamenat pouze to, že jde o stejně věrohodné tvrzení, jako kdyby soud nyní na tomto místě uvedl, že vlastními pokusy v kanceláři ověřil, že uvedené poměry správné nejsou. Tvrzení správních orgánů je zkrátka ničím nepodložené, neověřitelné a postrádá jakoukoliv oporu ve správním spise. Zamýšlel-li správní orgán prvního stupně ověřit tabulkové hodnoty pokusem, jakožto důkazem, měl o provedení pokusu žalobce dopředu informovat, umožnit mu účast u pokusu, jeho průběh zachytit v protokolu a tento následně učinit součástí správního spisu. Nic takového se však nestalo.

Výše uvedené lze shrnout tak, že druhý krok zkoušky provedené na vzorcích, tj. přepočet hmotnosti masa v syrovém stavu a po tepelné úpravě, je zcela nepřezkoumatelný, zmatečný a nemá oporu ve správním spise. Protokol ani Posudek neobsahují náležitosti, na základě nichž by bylo možné ověřit správnost výsledku zkoušky, a nemohou proto představovat dostatečný podklad pro vydané rozhodnutí.

Soud si je vědom toho, že žalobce prezentuje poněkud odlišné výpočty, s nimiž se soud neztotožňuje, nicméně rozhodující je skutečnost, že se soud se žalobcem shoduje v závěru, že nelze vůbec zjistit, na základě čeho laboratoř dospěla k výsledku 100 g masa v syrovém stavu. Tyto nedostatky nebyly odstraněny ani přes námitky žalobce konstantně uplatňované v průběhu celého správního řízení.

Co se pak týče námitek žalobce, že samotné východisko, že ze 100 g syrového masa (vepřové plece) při přípravě (dušení) zůstane 64 g masa $\pm 9\%$, je nesprávné, to správní orgány popřely pouhým odkazem na literaturu a vlastní pokusy. Na jednotlivé argumenty žalobce ovšem správní orgány prakticky nereagovaly, přičemž vlastní pokusy nejsou ve správním spise zachyceny. Správní orgány neuvedly, proč není správné tvrzení žalobce, že se nyní oproti dřívější době používá méně tučné maso, které má větší ztráty při tepelné úpravě. Neuvedly ani, že by nebylo správné tvrzení žalobce, že méně tučné maso má větší ztráty při tepelné úpravě. Odkazuje-li žalovaná na další (na rozdíl od správního orgánu prvního stupně již konkrétní) literaturu, neuvádí, co přesně z ní plyne – tj. jaké hodnoty tato literatura uvádí.

Za této situace je i v otázce správnosti uvedeného východiska napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Soud přitom nemůže sám správnost tohoto východiska posuzovat, neboť tak v první řadě musí přezkoumatelným způsobem učinit žalovaná, aby žalobci nebylo upřeno právo v rámci žaloby rozporovat konkrétní argumentaci žalované. Ze stejného důvodu proto soud nemohl provádět ani dokazování žalobcem předloženým znaleckým posudkem (soud pouze na okraj poznamenává, že se nejedná o nepřípustný důkaz, jak tvrdí žalovaná, neboť byl navržen již v žalobě, a to ke skutečnostem tvrzeným jak v žalobě, tak ve správním řízení).

Lze však zopakovat, že i kdyby bylo uvedené východisko správné, bylo by nutno dospět k závěru, že s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* by bylo nutné vycházet z toho, že odebrané vzorky mohly být vyrobeny až z 120,5 g, respektive 121,7 g syrového masa (příčemž soud v tuto chvíli neuvažuje s namítanou ztrátou při vychladnutí). S ohledem na samotnými správními orgány uváděnou nejistotu měření při gravimetrii a odchylku při následném přepočtu nelze tuto skutkovou variantu vyloučit.

VII. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vyplývajícím ze shora vytknutých pochybení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a repliky) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15.342 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech na vypracování znaleckého posudku, tj. 8.400 Kč, neboť žalobcem navržený důkaz znaleckým posudkem nebyl v řízení proveden.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu